

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Γεννάρη τριάντα
καὶ μούρλα τὰ πάντα.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα σὺν ἑννιά.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιά.

Ἐξακόσα σαράντα κι' ἑννιά,
ἐκλογαῖς, τενεκέδες, χωνιά.

Δεινὸς ἀγὼν τῶν ἐκλογῶν.

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητη, Πατρίδα δεξασμένη ;
τί παρελθὸν ἐπέρασες ; τί μέλλον σὲ προσμένει ;
Γιατί γλυκὸ χαμόγελο 'στὰ χεῖλη σου χαράζει ;
γιατί 'στὸ στήθος ἡ καρδιά λαχταριστὴ σπαράζει ;
γιατί φυτρώνουν γύρω σου τόσαις χρυσαῖς ἐλπίδες ;
γιατί κτυποῦνε τούμπανα καὶ δόρατα κι' ἀσπίδες ;

Ὀλόγυρά σου τὰ βουνὰ κι' οἱ λόγγοι στολισμένοι
νέους Μεσσίας χαιρετοῦν, κι' ἡ θάλασσα ἀφρισμένη
σπάζει σὲ πέτραις ἄσεισταις προαιωνίων βράχων
μὲ τὸς ἀνδραγαθήματα κλεινῶν ἀστακομάχων.

Διὸ χρόνια μόλις 'πέρασαν σὰν νᾶτανε μιὰ 'μέρα,
ὅπου 'σχωσαμε κι' ἐμεῖς πολεμικὴ παντιέρα,
διὸ χρόνια μόλις 'πέρασαν, ποῦ 'βγήκε τὸ λεπίδι,
κι' ἀκόμη τοὺς πολεμιστὰς τοὺς πάει ριπιτίδι,
κι' ἀκόμη φέσια βλέπομε ξυπνοὶ καὶ 'στ' ὄνειρό μας
καὶ σακαράκαις τρίζωντας περνοῦμε τὸν καιρὸ μας.

Πῶς 'πέρασαν ἀληθινὰ διὸ τιμημένοι χρόνοι
κι' ὡς σήμερα σηκώνεται 'στοὺς οὐρανοὺς ἡ σκόνη
τῶν ποδαριῶν, ποῦ τῶστριψαν μὲ τόσο καρδιοκτύπι....
πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητη ; Πατρίδα, τί σοῦ λείπει ;

Ὅρθος 'στῆς κάλπαις ὁ Μωρηᾶς, ἡ Ρούμελη 'στὸ πόδι,
βογγοῦν κοιλάδες καὶ βουνὰ μὲ βόγγον θηριώδη,
διαβαίνει 'μπρὸς μας ἀνοιξίς, ξεχνιέται τὸ μαράζι,
'στοῦ Θεωρῆ τὸ μέτωπο κρυφὰ γλυκοχαράζει
τῆς δράσεως ἡ κίνησις, τοῦ γένους τὸ ξημέρωμα,
καὶ τὸ κιαλάρουνε πολλοὶ μὲ μούτρα γιὰ σιδέρωμα.

'Στὴν Τρίπολι φωνάζουνε πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκῳ
καὶ ξεσπαθώνει Βάρβογλης μὲ Τριανταφυλλάκο,
βρυχάται κι' ὁ Μπακόπουλος μὲ λέοντος μανία,
κι' ὁ Μποναπάρτης, ποῦ θαρρεῖ τὸν πόλεμο ρωμάντζο,
φουτομανᾶ καὶ μαίνεται μέσα 'στὴ Γορτυνία,

κι' οἱ Κορδονοκαλούμπαραὶ ξεσποῦν 'στὸν Κορομάντζο.
Φριμάζει μέσα 'στὴν Ἀγυιὰ κι' ὁ Ντάλλας κι' ὁ Μελάς,
καὶ πάει κόντρα Κυριαζῆς, κόντρα κι' ὁ Πεταλᾶς.

Βλέπω 'στὴν Αἰγιάλεια τὸν Πολυχρονιάδη
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο, Παιδείας φωτοδότη,
ποῦ φῶς καὶ τοῦτος 'σκόρπισε 'στῶν φώτων τὸ ρημάδι,
ἐκεῖ κι' ὁ Μελετόπουλος, διπλωματία πρώτη.

Ὁ Νικολάκης Σμόλενιτς, ὅπου μᾶς εἶπε πρῶτος
πῶς θάβγῃ καύφις κι' ἀκαπνος ὁ τοῦ πολέμου χρότος,
αὐτὸς ποῦ τρανολάλησε τί μόμολα θὰ γίνη
μάχεται μὲς 'στὴν Αἴγινα μὲ τὸν Μωραϊτίνη.

Μέσα 'στῆς Ἀνδρου τοῦ νησι πολέμου πανηγύρι,
μποῦμ Ἐμπειρικός ἀπ' ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν Καῖρη,
μποῦμ Νεγρεπόντης ἀπ' ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν Καμπάνη,
μὲ μπὰμ καὶ μποῦμ κι' ὁ Μπούμπουρας κι' ὁ Μπίστης κατα-
μὲ σῦκα στεφανόνομαι καὶ βγαίνουνε παγάναις [φθάνει,
καὶ πέρνουνε γι' αὐτοὺς φωτιὰ θρεμμέναις παραμάνναις.

'Στ' Ἄργος κορόνει Καρατζᾶς, Κωτσάκος, Πολυγένης,
ἀρνὶ τῆς στρούγγας τῆς τρανῆς, μὰ τώρα σκορπισμένης,
ἐκεῖ κι' ὁ Φαρμακόπουλος πηγαίνει κούτσα κούτσα
καὶ πετσοκόβει τὸ σπαθὶ τοῦ Κώστα τοῦ Πλατούτσα.

'Στὴν Ἄρτα τὴν ἔξακουστὴ μὲ τὰ πολλὰ τὰ κάστρα,
ποῦ 'δοῦσαν ἦσαν πρῶτα,
διὸ Καραπάνοι πολεμοῦν, πρῶτου μεγέθους ἄστρα,
ὁ Κωνσταντῆς κι' ὁ Γιῶτα
Νὰ κι' ὁ Βαρζέλης, μάστορας πολεμικῆς μεγάλης,
φουσκώνει κατακόκκινος κι' ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
ἀνθίζει κι' ὁ Γαρουφαλῆς, γαρύφαλο καὶ κρίνος,
κι' ὁ Κοτσουράκης κελαῖδει σὰν κότσυρα κι' ἐκείνος.

Κάτω 'στοῦ Βάλτου τὰ χωριά, 'στὰ πέντε Βιλαέτια,
φᾶτε καὶ πιέτε, βοὲ παιδιὰ, καὶ ἄς λείψουν τὰ σκελέτια,
ἐκεῖ θερμούς πολεμιστὰς τὸν Καραγιάννη 'βρίσκω,
τὸν Στράτο τὸν χαμαῖο, τὸν Στάικο, τὸν Ἴσκο,

και μες 'σὸν Βόλο τὸν τρανὸ, ποῦ τὴν ἀκόμῃ τρέμει,
μήπως μὴ 'μέρα 'ξαναῖδῃ τὸν Τούρκο τὸν 'Ετέμη,
τάρματωλῆκα πολεμοῦν Καρτάλη καὶ Τοπάλη
κι' εἰν' αἱματώδης πάλη,
κι' ὁ Κασσαβέτης ἄγριος τεντῶνι τὸ ρουθοῦνι
κι' ἀπὸ τοῦ Γίδα τὸν λαιμὸ γίδας κρεμοῦν κουδοῦνι.

Ὁ Γουλιμῆς 'στὴ Βόνιτσα, κι' ὁ Τσέλιος μετὸν Τσόγκα,
γιαροῦμπι, τὰ ποτήρια μας σπάστα, μωρὴ Μαριόγκα,
τὸ Γύθειο 'περήφανο φωτιὰ καὶ λάβα χύνει
μετὸς Πετροπουλάκηδες,
καὶ 'στῆς Κερκύρας τὸ νησί τοῦ Κόντη τὸ σκαρπίνι
πατεῖ τοὺς Βασιλάκηδες.

'Στὸν Δομοκὸ, ποῦ 'γίνηκε γιὰ τὸν 'Ετέμη τάφος,
ὁ Φωτιάδης μάχεται, Ζαρίμπας καὶ Ζωγράφος,
καὶ 'στὴν Δωρίδα, βρὲ παιδιὰ, ποῦ γαλατάδες βράζει,
Χλωρός, 'Αναγνωστόπουλος, καὶ Λοιδωρὶκὴς βράζει,
μὰ ρυάζεται κι' ὁ μάχιμος 'Ανδρίτσος καὶ βαρεῖ,
γερά κυυπᾷ κι' ὁ Μαστραπᾶς καὶ δὲν ὑποχωρεῖ.

Βλέπω μες 'στὴ Λιμνὴ
φοβερὸ παλληκαρᾶ,
τοῦ Παππαμυχαλοπούλου τὸ ρητορικὸ παιδί,
καὶ κοντὰ του κελαῖδεῖ
ὁ Στελλάκης μετὸν Λύρα
τὰ μπαλά μας καὶ μὴ λύρα.

'Στὸ Καστρί τὸ 'παινεμένο-μ' ἀνοικτὰ προβάλλει στήθεα
ὁ Σταμάτης μας ὁ Μήτσας, ποῦ 'πολέμησε 'στ' ἀλήθεια,
νὰ κι' ὁ Ρέπουλης ἀντίκρυ μετὰ λέμι λιγερὸ
σὰν λεπίδι κοφτερό.

Μέσα 'στὴν Εὐρύτανία πέρνει πόζαις ὁ Βουλπιώτης,
ἓνας μάχιμος ἱππότης,
καὶ 'στὴ Ζάκυνθο τὸ φέρε
τραγουδεῖται λὰ μιν ὄρε

κάθε Νιόνιου τροβαδούρου, κάθε κανταδόρου πλάνου,
γιὰ τὸν κάθε Κόντε Ρώμα, τὸν Λομβάρδο, τὸν Στεφάνου,
πέρνει κι' ὁ Πλακᾶς ὁ Ζήβας κι' ὁ Μελισσηνὸς κουράγιό
κι' εἶναι μὴ βουρλισία μες 'στὸ φέρε μὰ τὸν 'Αγιο.

Μεσ 'στὴν 'Ηλεία λαμπερὸς ὁ γαῦρος Κρεστενίτης
ὡσὰν 'Αποσπερίτης,

καὶ γύρω γύρω Πετραλιᾶς, Αὐγερινὸς καὶ Πούλια,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι των βλέπει καὶ βγαίνουν φούλια.
Λάμπουν κι' οἱ Στεφανόπουλοι, κορμὸν μεγάλου κλάδοι,
μετὸν Παπαγιαννόπουλο καὶ μετὸν Σπηλιάδη,
Δαλιάνης καὶ Μητρόπουλος, Σισίνης μετὸν Δόγκα,
καὶ πάλι τὰ ποτήρια μας σπάστα, μωρὴ Μαριόγκα.

'Στὴν Θήβα τὴν ἐπτάφυλη, ποῦ βλέπει πρὸς τὴν Κάζα,
ἐμπρὸς εἰς τὸν Δὸν Στέφανο κανεῖς δὲν πιάνει μπάζα,
'στὴν Θήβα τὴν ἐπτάφυλη νίκης γιὰ σὲ τραγουδεῖ,
Σκουλούδη μου, Σκουλούδη,

'στὴ Θήβα Στέφανος κτυπᾷ μετὰ χρυσὰ τὰ βόλια,
ποῦ πᾶς, φτωχὲ Παπαπαχατζῆ; ποῦ πᾶς, καυμένη Κόλεια;
'στὴ Θήβα τὴν ἐπτάφυλη γιὰ σὲ τρανὸ τσουμποῦσι,
Πετούση μου, Πετούση.

Βαλέτας ὁ Σαντορηνὸς καθὼς κι' ὁ Μαρκεζίνης,
κοχλάζουν σὰν 'Ηρῆστειο στυστὴ τῆς Σαντορήνης,
καὶ πηλατοῦν 'στὴν ἐνδοξὸν παλαίστραν τῆς τιμῆς
Δελένδας καὶ Συνοδινὸς καὶ Σίμος κι' 'Ασιμῆς.

Φριμάζουν τὰ Καλάβρυτα, Ζαήμεδων φωλιὰ,
τρὲς πολεμοῦν Ζαήμεδες—ὄρε καὶ τί θὰ γένῃ;—
ἓνας βουδὸς κι' ἀμίλητος, κι' οἱ δύο μετὰ μιλᾷ,
καὶ κόντρα των ὁ Πετμεζᾶς μετὸν Φωτῆλα βγαίνει.

Ὁ Τάκης ὁ Σταυραετὸς ἀρχίζει πατατράκα
μέσα 'στὴν Καλαμπάκα,
καὶ 'στὰς Καλάμας Περωτῆς
καὶ Παππᾶ Φλέσσας μαχητῆς,
Μαυρομιχάλης καὶ Δαγρές,
ὅλο λουστρίνι καὶ σαγρές.

Μεσ 'τὴν Καρόιτσα—χαῖρ' Ἑλλάς—
Παλάσκας ὁ φουστανελάς,
Τερτίπης ὁ περίφημος, Φραγκίδης ὁ γεννάδας,
ὁ Ζωγλοπίτης ὁ βραδὺς κι' ὁ φτερωτὸς Ζαρκάδας.

Φεγγοβολοῦν τὰ πέλαγα, καπνίζει τὸ Ζητοῦνι,
'στὴν Καρυστία κήρυξε τὸν πόλεμο, κύρ Δούνη,
νὰ κι' ὁ Δεδέντης, λεβεντιᾶς καὶ 'δράσεως μαχίμου,
κι' ἀκούω ν' ἀστραποδροντᾷ τὸν Χατζηνικολῆ μου.

'Στὴν Κραναία Μομφεράτος
καὶ Τραυλὸς καὶ Βενιέρατος,
δύο πρῶτοι Μεταξάδες μεσ' ἀπὸ τὰ Μεταξάτα,
δυνατὰ καπετανάτα,
ὁ Μαρκέτος, ὁ Μουσούρης,
μαχητῆς μεγάλης μούρης,
καὶ 'στὸ τέλος ὁ Ρωμάνος,
ντιστεγνὲς μεγαλουσιάνος,
ἴσιος 'στέκεται κι' ὁλόρθος
'Αθως, 'Αραμῆς καὶ Πόρθος,
καὶ μοιράζει τσιγαρέτα,
κι' ὅλα διὰ δόλ' ἐπαρέ τα.

Δενδρινὸ καὶ Καραβία
'στὴν 'Ιθάκη ἔμπρὸς ξανοίγω,
Στάη καὶ Δελακοβία
καὶ Καλούτση 'στὸ Τσιρίγο,

κι' ἄλλος δευτερός Καλούτσης μεσ' 'στὴν Κυνουρία φάνει
μετὸν Πέρρο, τὸν Βοζίκη, καὶ μετὸν Χασαπογιάννη.

Κάτω 'στὴν Λακεδαίμονα Γεωργῆς Μαυρομιχάλης,
Μπέης ἀλκῆς μεγάλης,
Ματάλας, Μελετόπουλος, καὶ κάθε πρῶτο τζάκι,
κι' ὁ Κοπανίτσας ὁ νταῆς μαζί μετὸν Τζωρτζάκη.

'Στὴν Λάρισα, ποῦ 'στάθηκε 'μπροστὰ 'στοὺς Τούρκους βρᾶ-
βρυχᾶται Πιπινόπουλος, Φίλιος, Μακρῆς καὶ Ζάχος, [γι-
καὶ μες 'στὴ δόλια Λεβαδεία,
ὁ Νῆ Μπουφίδης, βρὲ παιδιὰ,
βάζει γερὸ ταμποῦρι του τὸν γίγαντα τὸν Λάππα
'μπρὸς 'στὸν Παπασταθόπουλο, ποῦ τοὺς πατεῖ τὴν κάπα.

Μεσ 'στῆς Λευκάδος τὸ νησί,
ὅπου λευκότης περισσῇ,
βλέπω τὸν γέρο Τσαρλαμπᾶ
εἰς τὸν Καλκάνη ν' ἀκουμπᾷ,
καὶ νὰ σηκώνη μύτη
'μπρὸς 'στὸν Βαλαωρίτη.

Μεσ 'στὴν Δοκρίδα ρίχνεται Θανάσης Εὐταξίας,
δαδοῦχος νέου κόμματος, τοῦ Κόντη Γαλαξίας,
μέσα 'στὴν Μεγαλόπολι Ζέρβας καὶ Κατριβάνος,

Οἱ ξυλῆνοι φαφλατάδες, ἀπὸ τὸ μεθύσι σκνίπες,
πάνε 'στὰς ὑποψηφίους γιὰ ν' ἀκούσουν παραπίτες.

καὶ μες 'στ' 'Ανάπλι τὸ κλεινὸ βροντᾷ Ποταμιάνος,
κι' ἐμπρὸς σ' αὐτὸν ὑποχωρεῖ καὶ κάνει νὰ τὸ στρίψῃ
ὁ Γάμα Φαρμακόπουλος, τοῦ Θεωρῆ τ' ἀνήψι.

Καὶ 'στὰ μεγάλα Μέγαρο, ποῦ βγάζουν σκόρδα τόσα,
Γεωργῆς 'Αναστασόπουλος μετὰ τροχισμένη γλώσσα,
ὅπου τσακίζει κόκκαλα καὶ κόβει σὰν φαλλίδι,
ἔχοντας σύντροφο γερὸ καὶ τὸν Νικολαῖδον,
ἐμπρὸς εἰς τὸν Φιλάρετο καὶ τὸν Κανάκη στέκει
κι' ἀνοίγει τὸ τουφεκί,
μὰ κι' ὁ Καρνέσης πολεμεῖ σὰν ἄξιον παλληκαρί
καὶ σημειώνει σὲ καρνὲ τοὺς ψήφους ποῦ θὰ πάρῃ.

'Στὴ Σίφν' ὁ Προβελέγγιος, παιδὶ Μουσῶν καὶ ράτσα,
πέρνει πρωτοπαλλήκαρο τὸν μακρομάλλη Μάτσα,
ὁ δὲ Κουλούρης ὁ γαμπρὸς γοργὸς ὑποχωρεῖ
καὶ τρώει γιὰ παρηγορίᾳ κουλούρια καὶ τυρί.

Τὸ Μεσολόγγι σκέλεθρο σὰν ἀχαμνὸ κουφάρι
κυττᾷ τὸν Δελγιώρη του σὰν 'Αγιο καθβαλάρη,
μὰ κι' ὁ Τρικούπης ὁ γλυκὸς, ὁ Κώστας τὸ ξεφτέρι,
τρώει καθβαλ' ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παππᾶ τὸ χέρι,
πετεῖται κι' ἓνας Στρατηγὸς κι' οἱ Γκέγκηδες σκορπᾶνε
καὶ 'στὰ κομμάτια πάνε.

'Στὴν Νάξ' ὁ Κρίσπης ὁ γνωστὸς κι' ὄχι τῆς 'Ιταλίας,
ἀνὴρ λεπτῆς κοιλίας, ποῦ δὲν νύχτα κοιμᾷται

γυρεύει σόνη καὶ καλὰ νὰ δώσῃ 'στὸν Μυκωνίων
τὸ τῆς μαυρίλας κόνειον.

'Στὴν Κορινθία μὴ νὰ 'δῇς σαστιῖς καὶ τὰ χάνεις,
νὰ Νοταρᾶς καὶ Κροκιδᾶς, νὰ κι' ἄλλος Ντεληγιάννης,
Ζούζουλας, Μετσελόπουλος, Δημητριάδης, Γκράβας,
Πετρίδης καὶ Χριστόπουλος, ὅλοι σπουδαῖες γλαβάς.

'Στὴν Ναυπακτία Καναδὸς, Σισμάνης πατριώτης,
κι' ὀρθώνεται σὰν πλάτανος πλατὺς ὁ Πλατανιώτης,
πρωτεύει κι' ὁ Πρωτοπαππᾶς
κι' ἂν εἶσαι διάκος καὶ παππᾶς
μετὰ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς.

Τὸ Ξηροχώρι κρέμεται 'στὸ μῦθοι τοῦ Πεταλῆ,
ἐκεῖ κι' ὁ Βουρτσος πολεμεῖ μετὰ νύχτα σὰν ἀσπίδι,
ἀπὸ τὸν Δούναβι βροντᾷς ἔως 'στὸ Κακοσούλι,
κυττᾷ μετὰ 'στὴν Οἶτυλο τὸν Μπέη Κυριακούλη,
ἐκεῖ τὸν Πέντε Πηγαδιὸν ὁ μαχητῆς τὸ λείει,
ὁ Κουμουνδούρος ὁ Κωστής, πεζούραις καὶ καθβαλαῖς,
κι' οἱ Κουμουνδούροι βρέμονται κι' οἱ Μαυρομιχαλεῖ,
ποῦ χάνουν τασήμια τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημένιας πάλαις.

Καὶ τοῦ Γιαννοῦκου αἰνέται τὸ λιγερὸ κορμάκι
καὶ ὁδὸ Καπετανάκηδες βαροῦν 'στὸ Βιλαῖτι,
τῆς Ὀλυμπίας ἀρχόντα κυττᾷ τὸν 'Ασημάκη,
ποῦ χεῖ γιὰ γλῆνι μέσα του καὶ λαύρα γιὰ Νεοβλέτι.

Στὴν Πάλλη βλέπω τὸν Μπασιᾶ μὲ δυνατό φουσάτο,
τὸν Μοκαροῦσο, τὸν Τζανή, Φορέστη κι' Ἀλφονσάτο,
τώρα ξεπαρδαλώνεται κάθε γερὸς ὀπλίτης
τῆς Ρωμιοσύνης τῆς μιζούε,
κι' ἀνδρειωμένος 'στοὺς Παζοὺς
μὲ τὸν Μακρῇ τὸν βιολιτζῆ κτυπιέται Βελιανίτης.
Μακρῇ, δὲν κάνεις γιὰ Βουλῇ,
ἐσ' εἶσαι μόνο γιὰ βιολί.

Μπούτος καὶ Λυμπερόπουλος καὶ Σπύρος Κουμουνοῦρος
πέρα καὶ πέρα διαλαλοῦν θριάμβους 'στὴν Μεσσήνη,
χουγκιάζει κι' ὁ Μερλόπουλος κι' ὁ Ντεληγιάννης ντοῦρος,
τινάζεται κι' ὁ Καρατζᾶς καὶ στέκει 'στό καντίνι.
'Στὴν Παρνασσίδα μαλλιαρὰ καὶ κουρεμένα γίδια,
σμίγουν μὲ τὸν Κορδόνaro ξερῆς ἐλῆας οἱ κλῶνοι,
κι' ἡ ξακουσμένη Λιάκουρα μὲ τὰ χιονάτα φρύδια
ἐμπρὸς εἰς τὸν Σιμόπουλο θαρρεῖς πῶς χαμηλώνει.
Σφάζουν ἀρνιά 'στὰ Σάλωνα καὶ 'στό Χριστὸ κριάρια
καὶ γιὰ τὸν κύρ Ἀνάργυρο σφάζονται παλληκάρια.

Ἠχολογοῦν ξεφωνητὰ κι' ἐμένα τοῦ μαγκούφη,
'στὴν Πάτρα σὰν Διόσκουροι λαμποκοποῦν οἱ Ροῦφοι,
κι' ὁ Παπαδιαμαντόπουλος φουσώντας σὰν τὸν Ἄρη,
ἐκεῖ κι' ὁ δῖος Ἀχιλλεύς, τῆς Πάτρας τὸ καμάρι,
κι' ἂν ἔπαθε κι' ἀρρώστησε κι' ἐπῆγε μὲς 'στὴ Βιέννη
αὐτὸς πολὺπους, Ἀχιλλεύς τῆς ἐκλογῆς θὰ γένῃ.

'Ετοῦ Ναυαρίνου τὰ νερά, Πατρίδα μου, χαίρετα
Καράπαυλο καὶ Μισυρλῆ καὶ Σάκκη καὶ Τριγγέτα,
ὁ Γκεντιλλίνης κι' ὁ Ζερβὸς 'στὴ Σάμη ξεσπαθώνει,
Καθβαλιεράτος καθβαλᾶ μαζί μὲ τὸν Βρυώνη,
Δουμπιώτης δὲ καὶ Βακρατσᾶς μουγγρίζουν σὰν γελάδια
'στὴ Σκόπελο τὴν ξακουστὴ γιὰ τὰ γλυκὰ τάχλάδια.

Ὁ Ναυτικός ὁ Μπούμπουλης 'στῆς Σπέτσαις μπουμπουνίζει
κι' ὁ Κορδονᾶς ὁ Κυριακὸς κι' ὁ Λεωνίδας τρίζει,
καὶ κάσας σφίγγοντας κλειδί
τοῦ Βαφειαδάκη τὸ παιδί,
τῆς Σύρας ἀρχοντόπουλο,
μαζί μὲ τὸν Λαδόπουλο
κτυπᾷ τὸν Βοκοτόπουλο,
καὶ λέει 'στὸν Τσιροπινᾶ
πῶς σκέπτεται 'στ' ἀληθινὰ
ν' ἀφήσῃ πιά τοὺς Συριανοὺς,
κι' ἐκεῖνοι σκούζουν; ὠχονοὺς!

στάσου, διαβόντρου Νικολῆ, μὴ φύγῃς ἀπ' τὴ Σύρα
καὶ μᾶς γεμίσῃ τὸ κορμί τοῦ Φερεκὺδ' ἡ ψεῖρα.

Μαυρογορδάτος εἶν' ἐκεῖ, νυχάτος πετεινός,
κι' ὁ Τόμαν ὁ Ραδάμανθος, ὁ Φραγκοσυριανός,
κι' ὁ Παγανέλης, Γραμματεὺς τῆς ἄλλοτε Βουλῆς,
πολέμαρχοι δυνάμεις καὶ λίμας ὠφελίμου,
πετᾷ κι' ὁ Γιάσεμολαδάς, ὁ νέος Παντελῆς,
τὰ ἴδια, Παντελάκη μου, τὰ ἴδια, Παντελῆ μου.

Ἡ Τήνος καταφλέγεται καὶ γίνεται ντιθάνι,
Σιγάλας καὶ Μαυρομαρᾶς βαροῦν τὸν Γκιών 'στ' αὐτιά,
ἐκεῖ κι' ὁ Δρόσος φθέγγεται κι' ὁ Φώσκολος ὁ πάνυ,
ὅστις ἐρμηνεύομενος ἐστὶ κολοφωτιά.

Τὰ δοξασμένα Τρίκκαλα 'πῆραν κι' ἐκεῖνα φόκο,
κι' ἐκεῖ ζωνάρια γιὰ καυγᾶ καὶ γιὰ φοβέρα λάζοι,
ὁ Χατζηγάκης πολεμῇ μὲ Χατζηπέτρο Κόκο,
πέφτουν ματσούκαις σὰν βροχὴ καὶ φάπαις σὰν χαλάζι.

Σαλάτα κάθε κόμματος τὰ σύμβολα τὰ κάνουν,
μυραΐνη, Κόρδοнос, ἐλῆα,
καὶ δὴ παράξενα πουλιά,
ποῦ τρομασμέν' ἀπ' τοὺς σεισμοὺς τῆς Τριφυλλίας φθ
γύρω τριγύρω μας πετοῦν
καὶ λὲν εἰς ὅσους τὰ 'ρωτοῦν
πῶς μ' ὅλα τὰ κουνήματα τῆς ἐκλογῆς τὸ γλέντι
κάνεις δὲν τὸ ξεχάνει,
ὁ δὲ Κοκκέβης μάχεται μαζί μὲ τὸν Σαρσέντη
καὶ μπουμπουλῆθραις φτεῖναι.

'Στὴν Τριχωνία τὸν Σκαλτσᾶ κυτῶ καὶ τὸν Τριγώνη,
ἄχ! νὰ τὸν εἶχαμε ψητὸ νὰ ξεχασθοῦν οἱ πόνοι.
'Στὸν Πόρο τὸν πολύδοξο γιὰ τὰ πολλὰ λεμόνια
ὁ Δεϊμέζης ἐξορμᾷ δεμένος μὲ κορδόνια,
ἀνθοβολοῦν ἀμυγδαλιᾶς 'στὸν ἥλιο τοῦ χειμῶνος
κι' ὁ Τζιώτης Κόρπας μὲς 'στὴ Τζιά κερνᾷ καὶ πίνει μ
'στὸν Τύρναβο, ποῦ 'γίνηκε κτῆσις τῶν Τούρκων πρῶτη,
σπίθες πετοῦν ἀπ' τὰ σπαθιά Διμπρίτη-Λαπαθιώτη,
'στὰ Φάρσαλα, ποῦ 'κόψαμε τῶν Τούρκων τὸν ἄερα
κι' ὁ Καῖσαρ τὸν Πομπήϊον ἐνίκησε μιὰ 'μέρα,
Γρηγοριάδης πιάνεται μὲ τὸν Ἀστεριάδη
καὶ Τούρκων φέσια κόκκινα τὰ βάζουν 'στό σημάδι.

Φωτίζει τὴν Φθιώτιδα χρυσῆς ἡμέρας δίσκος,
ὁ Τσιριμῶκος εἶν' ἐκεῖ, κι' ὁ Κρίτσας κι' ὁ Χατζίσκος,
κι' ὁ σθεναρὸς Ἀγαθοκλῆς,
ὁ τσιγαρᾶς ὁ θεριακλῆς.

'Στὴν Ὑδρα δύο Γκίκηδες, καπετανεῖοι πρῶτοι,
σηκώνουν μπαϊράκι,
κορδόνεται κι' ὁ Τσαμαδὸς κοντὰ 'στὸν Κουντουριώτη
καὶ 'στὸν Θεοδωράκη,
καὶ 'στὰ Φαρά, ποῦ βγάζουνε δελφίνια καπετάνους,
παλεύουν δὴ Κανάρηδες μαζί μὲ δὴ Βρατσάνους.

Μὲς 'στὴν Χαλκίδα κύτταξε... σαστίσεις νὰ τὴν βλέπω
νά! Βαρατάσσης μαχητῆς, Γεννάδης καὶ Γαζέπης,
χυμᾷ κι' Ἀθέρωφ Κορδονᾶς, χυμᾷ κι' ὁ Κριεζιώτης,
πανάρχαιος ἱππότης,
ἀλλ' ὁ Καλογερόπουλος τοῦ κόβει τὴν ὀρμὴ του,
ὁ δὲ Βουδούρης κρατερὸς στηλόνει τὸ κορμί του,
κι' ἀπάνω του σὰν νάπαγε θεόκτιστο κοτρώνι
συντρίβεται κι' ὁ Κακαρας, μὰ δὲν τὰ κακαρόνει.

Τί πολεμάρχοι ροβολοῦν γιὰ σέ, φτωχὴ Πατρίδα,
ποῦ μοῦ σαλεύ' ἡ βίδα,
κι' ἕνα πρὸς ἕν' ἂν τοὺς εἰπῶ θαρρῶ πῶς δὲν μὲ φθάνει
νάχω χαρτὶ τὸν οὐρανὸ, τὴν θάλασσα μελάνι.

Βράζει στεριά καὶ πέλαγος, σεισμός, φωτιά, τρομάρα,
κρασί, φαί, ξεφάντωμα, καὶ χάρισμα τσιγάρων,
τρίζουν προγόνων κόκκαλα, Λαμπρῇ γιὰ κάθε μῆμα,
κι' ἐνός κρυφοῦ διαλαλήτῃ πέφτει 'στὴ γῆ, 'στό κύμα
τὸ φλογερὸ τὸ μῆνυμα: «κτυπᾶτε, πολεμάρχοι,
'στὸν πόλεμο τῆς ἐκλογῆς, ποῦ Τούρκος δὲν ὑπάρχει».

Κώστας Σακελλαρόπουλος, νέος οἰκογενεῖας,
καὶ Ἰλιν περισπούδαστος γιὰ τὸς τῆς Μαντινείας,
'πῆρε κοπέλα ζηλευτὴ μὲ θέλητρα καὶ χάρι,
τὴν Μαριγὼ Μουζάλα,
κι' ὅλοι χαρτὶς εὐχῆθηκαν 'στό ταιριαστὸ ζευγάρι
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸ
'στὼν Πινακωτῶν τὸν ὁρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.